

18. oktober 2019

EM 2019/35
Aqqalu C.Jerimiassen

Forslag til Inatsisartutsbeslutning om at Naalakkersuisut pålægges at udarbejde en national handlingsplan, som målrettes at efterleve hele FN's Konvention om Barnets Rettigheder i Grønland, og som lever op til de anbefalinger, som Børnetalsmanden har givet i bilaget til dette beslutningsforslag.

(Siumuts medlemmer af Inatsisartut)

Barnet skal have en tryk opvækst, - Ja, det hører vi ret tit. Der skal arbejdes bedst muligt for børns vilkår, - Ja, det hører vi også ret tit. Pædagogernes vilkår må forbedres, - ikke mindst hører vi også det ret ofte.

Jeg husker min teenagealder, hvor børns rettigheder uafbrudt begyndte at blive et samtaleemne. Men hvad var det der lige præcis skete dengang? Ordet "Børns rettigheder" blev delvist misforstået, - så misforstået at børnenes respekt og ansvar overfor de voksne og de ældre begyndte at forsvinde markant. Er det sådan det skal være? Efter min mening nej, enhver forælder er forpligtet til at sætte grænser for sit barn, uanset om barnet har rettigheder eller ikke.

Lad barnet være et barn, og lad de voksne være de voksne. Ansvar ligger hos de voksne, uanset hvor meget der er tale om rettigheder. De helt rigtige til at forsvare børns rettigheder er forældre, et trygt hjem, og forældre der støtter børnene, er dem der vejleder vores børn til en bedre fremtid, med de bedste ressourcer, samt vilkår.

Derudover, hvis vi skal kigge på udarbejdelse af en heldækkende handlingsplan, som FN har krav på, så kan blandt andet tænke over socialpædagogernes situation, - er der nok af dem? Vi hører jo også tit at der ikke er tilstrækkeligt med socialrådgivere, omvendt får vi ikke udlært nok socialrådgivere i forhold til hvor stort behovet er. Vi kan ovenfra fremstille flotte handlingsmåder ud fra hvad vi går og drømmer om. På trods af det, kan man tænke over hvordan virkeligheden ser ud. Herudover, kører opgaver i forsinket tempo i kommunerne på baggrund af personaleomskiftninger, hvad angår de sociale områder.

Selvom vi fra Atassut er enige i ideen, vil vi påpege: om der fra oven fra også tages hånd om personalet, der til dagligt sidder med tunge sager? Hvordan kører det med at have supervisore? Hvor meget tages der hensyn til de udlærte socialpædagoger, som til dagligt løbende arbejder med vores børns rettigheder, og hvis kræfter vi iøvrigt har så meget brug for, mens vi forældre er på arbejde? Her tænker jeg ikke på deres lønvilkår, men på hvor meget de som personer tages hensyn til i forbindelse med deres udvikling, eksempelvis de som arbejder i børnehjemmet; bliver der holdt MUS-samtaler med dem? Samt hvad angår beskyttelse af børnene - hvordan er samarbejdet mellem

kommunerne og personalet i børnehjemmene, i den periode hvor transformationen sker, når barnet flyttes hjemmefra til et børnehjem, hvor der holdes en camp forinden? Desværre befinder vi os stadigvæk i en situation, hvor der er stor mangel på ressourcer - at vi måtte bede om hjælp hos Danmark, når det gælder forældrenes ansvar og børns rettigheder, viser kun hvor vi i dag befinder os som et samfund.

I de utallige opgaver, skylder vi en stor tak til Børnetalsmanden, da hun giver os nogle klare oversigter, og som giver os mulighed for at kunne have klare retningslinjer med formål.

Det er derfor kun en opfordring, at der ved udarbejdelse af handlingsplanen, tages hensyn til udlærte socialrådgivere, samt manglende ressourcer er realistisk.

Med sådan et indlæg fra Atassut, henvises der til at der arbejdes grundigt med forslaget i Udvalget.